Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

18. oktober 2018 *

»Appel – dumping – import af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina eller afsendt fra Malaysia – tilsidesættelse af antidumpingaftalen indgået inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO) – ophævelse af allerede opkrævet endelig antidumpingtold – ikke tilbagevirkende kraft – artikel 263, stk. 4, TEUF – individuelt berørt person – regelfastsættende retsakt, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger«

I sag C-145/17 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 21. marts 2017,

Internacional de Productos Metálicos S.A. (Vitoria Gasteiz, Spanien) ved abogados C. Cañizares Pacheco, E. Tejedor de la Fuente og A. Monreal Lasheras,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland, M. França og G. Luengo, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne C.G. Fernlund, J.-C. Bonichot, S. Rodin (refererende dommer) og E. Regan,

generaladvokat: E. Tanchev,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: spansk.

Dom

1 Ved sin appel har Internacional de Productos Metálicos SA nedlagt påstand om ophævelse af kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret af 25. januar 2017, Internacional de Productos Metálicos mod Kommissionen (T-217/16, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2017:37), hvorved Retten frifandt Kommissionen for appellantens påstand om annullation af artikel 2 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/278 af 26. februar 2016 om ophævelse af den endelige antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, som udvidet til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i dette land (EUT 2016, L 52, s. 24, herefter »den omtvistede forordning«).

Retsforskrifter

2 Ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT 1994, L 336, s. 1), godkendte Rådet for Den Europæiske Union overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev undertegnet i Marrakesh den 15. april 1994, samt de aftaler, der er opført i bilag 1, 2 og 3 til denne overenskomst, iblandt hvilke indgår den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (EFT 1994, L 336, s. 11) og aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (EFT 1994, L 336, s. 103, herefter »WTO's antidumpingaftale«).

3 Den 26. januar 2009 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 91/2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2009, L 29, s. 1).

4 Den 28. juli 2011 godkendte WTO's Tvistbilæggelsesorgan (herefter »DSB«) rapporten fra appelorganet og panelrapporten som ændret ved appelorganets rapport i sagen »European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (WT/DS 397). I disse rapporter blev det bl.a. fastslået, at EU handlede i modstrid med visse af bestemmelserne i WTO's antidumpingaftale.

5 Efter denne afgørelse fra DSB vedtog Rådet den 4. oktober 2012 gennemførelsesforordning nr. 924/2012 om ændring af forordning nr. 91/2009 (EUT 2012, L 275, s. 1) ved bl.a. at nedsætte den antidumpingtold, der var fastsat i sidstnævnte forordning.

6 Ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 723/2011 af 18. juli 2011 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der er indført ved forordning nr. 91/2009 på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej (EUT 2011, L 194, s. 6), som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 693/2012 af 25. juli 2012 (EUT 2012, L 203, s. 23), blev antidumpingforanstaltningerne udvidet til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i dette land.

7 Efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51), opretholdt Europa-Kommissionen ved gennemførelsesforordning (EU) 2015/519 af 26. marts 2015 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med

oprindelse i Folkerepublikken Kina, som udvidet til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia, efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009 (EUT 2015, L 82, s. 78), for en yderligere periode på fem år antidumpingtolden som indført og ændret henholdsvis ved forordning nr. 91/2009 og gennemførelsesforordning nr. 924/2012.

8 Ved afgørelse af 12. februar 2016 vedtog DSB yderligere rapporter, hvori det blev konkluderet, at de af EU vedtagne foranstaltninger ved gennemførelsesforordning nr. 924/2012 ikke var i overensstemmelse med visse af bestemmelserne i WTO's antidumpingaftale.

Sagens baggrund og den omtvistede forordning

9 Internacional de Productos Metálicos er et selskab i henhold til spansk ret, hvis hovedaktivitet er at importere til og forsyne det nationale område med skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål.

10 I henhold til forordning nr. 91/2009 og gennemførelsesforordning nr. 924/2012 pålagde de spanske told- og afgiftsmyndigheder appellanten en betaling af told, antidumpingtold og merværdiafgift (»moms«) med tillæg af morarenter på 672 934,20 EUR.

11 Disse afgifter blev delvist bestridt af appellanten ved de spanske domstole.

12 Den 26. februar 2016 vedtog Kommissionen på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/476 af 11. marts 2015 om de foranstaltninger, Unionen kan træffe på grundlag af en rapport vedtaget af WTO's Tvistbilæggelsesorgan vedrørende antidumping- og antisubsidieforanstaltninger (EUT 2015, L 83, s. 6), den omtvistede forordning.

13 I den omtvistede forordnings artikel 1 blev den antidumpingtold, der blev indført ved forordning nr. 91/2009, som ændret ved gennemførelsesforordning nr. 924/2012 og opretholdt ved gennemførelsesforordning 2015/519, ophævet.

14 I henhold til ordlyden af den omtvistede forordnings artikel 2 får ophævelsen af den i artikel 1 omhandlede antidumpingtold virkning fra datoen for ikrafttrædelsen af den nævnte forordning som omhandlet i artikel 3 og tjener ikke som grundlag for tilbagebetaling af told, der er opkrævet før denne dato.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. maj 2016 anlagde appellanten sag til prøvelse af den omtvistede forordning, hvori selskabet for det første nedlagde påstand om annullation af denne forordnings artikel 2, og for det andet om, at det udtrykkeligt blev anerkendt, at virkningerne af den nævnte forordnings artikel 1 finder anvendelse med tilbagevirkende kraft.

16 Efter i første omgang i den appellerede kendelses præmis 21 at have afvist denne anden påstand som åbenbart ugrundet traf Retten derpå afgørelse om den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse om sagens afvisning under hensyn til de betingelser om antagelse til realitetsbehandling, som følger af artikel 263, stk. 4, TEUF.

17 I denne forbindelse undersøgte Retten i den appellerede kendelses præmis 26-33 for det første, om appellanten var individuelt berørt af den omtvistede forordning i denne bestemmelses forstand.

18 Idet den bl.a. fandt, at denne forordning kun berørte appellanten i dennes objektive egenskab af importør af varer, der har været genstand for de pågældende antidumpingforanstaltninger, uden at tage hensyn til den pågældendes individuelle forhold, fastslog Retten, at appellanten ikke var individuelt berørt af den nævnte forordning.

19 For det andet undersøgte Retten i den appellerede kendelses præmis 34-37, om der forelå gennemførelsesforanstaltninger vedrørende den omtvistede forordning.

20 Bl.a. med den begrundelse, at det i den ved EU-retten indførte toldordning var fastsat, at opkrævning af antidumpingtold sker på grundlag af de foranstaltninger, som de nationale myndigheder har vedtaget, og at anvendelsen af dette retsmiddel til prøvelse af disse foranstaltninger som i den foreliggende sag skete på nationalt plan, fandt Retten, at den omtvistede forordning omfattede gennemførelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

21 Følgelig afviste Retten søgsmålet.

Parternes påstande

22 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves.

– Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer en afgørelse vedrørende den tidsbegrænsning, der er fastsat i den omtvistede forordnings artikel 2.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

Det første anbringende om, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at appellanten ikke var individuelt berørt af den omtvistede forordning

Parternes argumentation

24 Med sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at selskabet ikke var individuelt berørt af den omtvistede forordning som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

25 Appellanten har i denne forbindelse gjort gældende, at det følger af Domstolens praksis, at såfremt en forordning berører en bestemt gruppe personer, kan disse antages at være individuelt berørt af denne forordning på grund af de faktiske omstændigheder, som er indtrådt inden vedtagelsen af forordningen.

26 Det er appellantens opfattelse, at selv om Retten i den appellerede kendelses præmis 30 fandt, at den omtvistede forordning berørte selskabet i dettes objektive egenskab af importør af varer, der har været genstand for de pågældende antidumpingforanstaltninger, uden at tage hensyn til den pågældendes individuelle forhold, omfatter den omstændighed at være således berørt nødvendigvis implicit den omstændighed at være individuelt berørt.

27 Betingelsen om at være individuelt berørt er i nærværende sag opfyldt, for så vidt som den omhandlede antidumpingtold ikke berører det samlede antal importører, men alene dem, der importerer de elementer, der udtrykkeligt er angivet i forordning nr. 91/2009, og af en specifik oprindelse, nemlig Kina eller Malaysia.

28 Hvis appellanten objektivt set var berørt af ophævelsen af den omhandlede antidumpingtold, er det derfor ikke mindre utvivlsomt, at selskabet også var individuelt berørt heraf på grund af visse egenskaber, som er særlige for det som importør af visse produkter med oprindelse i Kina eller Malaysia.

29 Appellanten har desuden bestridt Rettens konstatering i den appellerede kendelses præmis 31, hvorefter den anfægtede bestemmelse i den omtvistede forordning ikke i sig selv havde til virkning at ændre nogen ret, som selskabet havde erhvervet før vedtagelsen af forordningen.

30 Den retspraksis, som Retten lagde til grund i denne forbindelse, kan ikke overføres til et tilfælde af en ophævelse af forpligtelser. Der er tale om en person, der er individuelt berørt, når bestemmelsen eller den anfægtede retsakt bevirker, at en rettighed eller en forpligtelse, som sagsøgeren har erhvervet inden vedtagelsen af den omtvistede forordning, ændres.

31 Det er Kommissionens opfattelse, at det første anbringende bør forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

32 Det skal indledningsvis bemærkes, at antagelsen til realitetsbehandling af et søgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person til prøvelse af en retsakt, der ikke er rettet til vedkommende, i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF forudsætter, at denne person indrømmes søgsmålskompetence, hvilket forekommer i to situationer. Dels kan en sådan sag anlægges på betingelse af, at denne retsakt berører vedkommende umiddelbart og individuelt. Dels kan en sådan person anlægge sag til prøvelse af en regelfastsættende retsakt, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, hvis den berører vedkommende umiddelbart (jf. bl.a. dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 59 og 91, og af 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 39).

33 Med sit første anbringende har appellanten anfægtet den analyse, som Retten foretog i den appellerede kendelses præmis 26-33 i forbindelse med behandlingen af den første situation vedrørende betingelsen om at være individuelt berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4 TEUF.

34 Det skal i denne henseende bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at andre personer end en beslutnings adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis den retsakt, der påstås annulleret, rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en særlig faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 72, og af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 63).

35 Som Retten bemærkede i den appellerede kendelses præmis 28, fremgår det ligeledes af fast retspraksis, at den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som denne foranstaltning finder anvendelse på, ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, eftersom denne retsvirkning er baseret på objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (dom af 19.12.2013, Telefónica mod Kommissionen, C-274/12 P, EU:C:2013:852, præmis 47, og af 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 88).

36 Selv om det er korrekt, således som Retten bemærkede i den appellerede kendelses præmis 29, at når en retsakt berører en gruppe personer, som var identificerede eller kunne identificeres på tidspunktet for vedtagelsen af denne retsakt og på grundlag af kriterier, som er specifikke for medlemmerne af denne gruppe, kan disse ikke desto mindre være individuelt berørt af denne retsakt, da de indgår i en sluttet gruppe af erhvervsdrivende, og dette kan bl.a. være tilfældet, når afgørelsen ændrer vedkommendes rettigheder, der er erhvervet før dens vedtagelse (jf. i denne retning dom af 13.3.2008, Kommissionen mod Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, præmis 71 og 72, og af 27.2.2014, Stichting Woonpunt m.fl. mod Kommissionen, C-132/12 P, EU:C:2014:100, præmis 59), er disse betingelser ikke opfyldt i det foreliggende tilfælde.

37 For så vidt som appellanten for det første har gjort gældende, at de antidumpingforanstaltninger, som blev ophævet ved den omtvistede forordning, alene berører importørerne af de varer, der udtrykkeligt er omhandlet i disse foranstaltninger, bekræfter dette nemlig kun konstateringen i den appellerede kendelses præmis 30, hvorefter denne forordning kun berører selskabet i dettes objektive egenskab af importør af varer, der har været genstand for de pågældende antidumpingforanstaltninger, uden at tage hensyn til den pågældendes individuelle forhold.

38 Navnlig kan det, henset til den i nærværende doms præmis 34-36 nævnte faste retspraksis vedrørende betingelsen om at være individuelt berørt, tydeligvis ikke hævdes, at en sådan betingelse er opfyldt i tilfælde af et indgreb i en objektiv situation.

39 For så vidt som appellanten for det andet har bestridt Rettens konstatering i den appellerede kendelses præmis 31, hvorefter den anfægtede bestemmelse i den omtvistede forordning ikke i sig selv havde til virkning at ændre nogen ret, som appellanten havde erhvervet før vedtagelsen af forordningen, skal det bemærkes, at selskabet ikke har fremført noget argument, der kan afkræfte denne konstatering.

40 Den omstændighed at være omfattet af antidumpingforanstaltninger som dem, der blev ophævet ved den omtvistede forordning, kan nemlig ikke gyldigt anses for at udgøre en »erhvervet ret« som omhandlet i den retspraksis, hvortil der henvises i nærværende doms præmis 36.

41 Det følger heraf, at Retten ikke begik nogen retlig fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 33 fastslog, at appellanten ikke var individuelt berørt af den omtvistede forordning som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

42 Det første anbringende må derfor forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende om, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at den omtvistede forordning omfattede gennemførelsesforanstaltninger

Parternes argumentation

43 Med sit andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den navnlig i den appellerede kendelses præmis 36 og 37 fastslog, at den omtvistede forordning omfattede gennemførelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

44 I denne forbindelse har appellanten anført, at Retten fejlagtigt fandt, at de toldopkrævninger, som selskabet blev opkrævet, forudsatte en gennemførelsesforanstaltning til den omtvistede forordning. Disse toldopkrævninger blev nemlig pålagt af de spanske told- og afgiftsmyndigheder i henhold til forordning nr. 91/2009 og ikke i medfør af den omtvistede forordning, hvorved den antidumpingtold, der blev indført ved den førstnævnte forordning, blev ophævet.

45 Der bør efter appellantens opfattelse klart sondres mellem disse to forordninger. Hvad angår den omtvistede forordnings artikel 2 udgør denne bestemmelse en selvstændig bestemmelse, der ikke kræver nogen gennemførelsesretsakt for at kunne få retsvirkninger fra dens ikrafttrædelsesdato, for så vidt som den pågældende bestemmelse alene ophæver den omhandlede antidumpingtold. Den omtvistede forordning begrænser sig således til at pålægge de spanske told- og afgiftsmyndigheder ikke at træffe nogen foranstaltning til opkrævning af denne antidumpingtold.

46 Det følger heraf, at anlæggelsen af et annullationssøgsmål ved Retten var den eneste måde, hvorpå den omtvistede forordnings artikel 2 kunne anfægtes.

47 Appellanten har heraf konkluderet, at eftersom selskabet derudover er umiddelbart berørt af virkningerne af denne bestemmelses tidsmæssige begrænsning, og at bestemmelsen ikke kræver nogen gennemførelsesforanstaltning med henblik på at gennemføre den, burde Retten have antaget søgsmålet til realitetsbehandling.

48 Kommissionen har bestridt appellantens argumentation og gjort gældende, at det andet anbringende bør forkastes.

Domstolens bemærkninger

49 Ved vurderingen af, om Retten, således som appellanten har gjort gældende med det andet anbringende, begik en retlig fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 34-38 fandt, at den omtvistede forordning omfatter gennemførelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 263, stk. 4, sidste sætningsled, TEUF, skal det bemærkes, således som Retten med føje fremhævede i denne kendelses præmis 34, at udtrykket »som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger« i denne bestemmelse skal fortolkes i lyset af formålet med bestemmelsen, som ifølge dens tilblivelseshistorie består i at forhindre, at en borger skal overtræde retsreglerne for at kunne få adgang til en dommer. Når en regelfastsættende retsakt har umiddelbar indvirkning på en fysisk eller juridisk persons retsstilling uden at kræve gennemførelsesforanstaltninger, risikerer denne person imidlertid at blive frataget en effektiv domstolsbeskyttelse, hvis den pågældende ikke har adgang til at anlægge sag ved Unionens retsinstanser med henblik på at rejse tvivl om denne regelfastsættende retsakts lovlighed. I mangel af gennemførelsesforanstaltninger er en fysisk eller juridisk person – selv om vedkommende er umiddelbart berørt af den omhandlede retsakt – således først i stand til at opnå retslig kontrol af denne akt efter at have tilsidesat bestemmelserne i nævnte retsakt, idet vedkommende kan påberåbe sig, at retsakten er ulovlig i forbindelse med sager, der rejses over for vedkommende ved de nationale retter (dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 29, og af 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 42).

50 Når en regelfastsættende retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger, er domstolskontrollen med overholdelsen af Unionens retsorden derimod sikret, uanset om nævnte foranstaltninger hidrører fra Unionen eller medlemsstaterne. Fysiske eller juridiske personer, der på grund af de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser for at antage en sag til realitetsbehandling ikke kan anfægte en regelfastsættende EU-retsakt direkte ved Unionens retsinstanser, er beskyttet mod, at en sådan retsakt finder anvendelse på dem, ved muligheden for at anfægte de gennemførelsesforanstaltninger, som denne retsakt omfatter (dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 30, og af 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 43).

51 Når gennemførelsen af nævnte retsakter tilkommer Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer, kan fysiske eller juridiske personer på de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser indbringe et direkte søgsmål for Unionens retsinstanser til prøvelse af gennemførelsesretsakterne og i medfør af artikel 277 TEUF til støtte for dette søgsmål påberåbe sig, at den pågældende grundlæggende retsakt er ulovlig. Når gennemførelsen påhviler medlemsstaterne, kan disse personer påberåbe sig den pågældende grundlæggende retsakts ugyldighed for de nationale domstole og foranledige disse til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål herom i henhold til artikel 267 TEUF (dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 31, og af 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 44).

52 Som Domstolen tidligere har fastslået, skal der med henblik på spørgsmålet, om en regelfastsættende retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger, tages udgangspunkt i situationen for den person, der påberåber sig søgsmålsretten i henhold til artikel 263, stk. 4, sidste sætningsled, TEUF. Det er således irrelevant, om den omhandlede retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger med hensyn til andre retsundergivne (dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 32, og af 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 45).

53 I forbindelse med denne undersøgelse skal der udelukkende tages udgangspunkt i søgsmålets genstand, og i det tilfælde, hvor en sagsøger alene nedlægger påstand om delvis annullation af en retsakt, er det alene de gennemførelsesforanstaltninger, som denne del af retsakten indeholder, der i givet fald skal tages i betragtning (dom af 10.12.2015, Kyocera Mita Europe mod Kommissionen, C-553/14 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2015:805, præmis 45, og af 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 46).

54 Desuden er det i denne forbindelse uden betydning, om de nævnte foranstaltninger er af mekanisk karakter eller ej (dom af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 41 og 42, og af 10.12.2015, Kyocera Mita Europe mod Kommissionen, C-553/14 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2015:805, præmis 46).

55 I det foreliggende tilfælde skal det bemærkes, at søgsmålet med påstand om annullation af den omtvistede forordnings artikel 2, for så vidt som det præciseres i denne bestemmelse, at ophævelsen af den i denne forordnings artikel 1 omhandlede antidumpingtold, dvs. den der blev indført ved forordning nr. 91/2009, som ændret ved gennemførelsesforordning nr. 924/2012 og opretholdt ved gennemførelsesforordning 2015/519, først får virkning fra datoen for ikrafttrædelsen af den omtvistede forordning, og at denne ophævelse ikke tjener som grundlag for tilbagebetaling af told, der er opkrævet før denne dato.

56 For så vidt som appellanten har anført, at denne bestemmelse ikke kræver nogen gennemførelsesretsakt for at kunne få retsvirkninger, fordi den blot ophæver den omhandlede antidumpingtold, skal det bemærkes, at den omstændighed, at en regelfastsættende retsakt omfatter gennemførelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 263, stk. 4, sidste sætningsled, TEUF, således at visse retsvirkninger af denne retsakt kun opnås gennem disse foranstaltninger, ikke udelukker, at

denne retsakt har andre retsvirkninger på en fysisk eller juridisk persons retsstilling, som ikke afhænger af vedtagelsen af gennemførelsesforanstaltninger (dom af 13.3.2018, European Union Copper Task Force mod Kommissionen, C-384/16 P, EU:C:2018:176, præmis 45).

57 Selv om det i den foreliggende sag således er korrekt, som appellanten har gjort gældende, at ophævelsen af den antidumpingtold, som blev gennemført ved den omtvistede forordning, ikke som sådan er afhængig af vedtagelsen af gennemførelsesforanstaltninger med henblik på, at den nævnte told udløber, forholder det sig ikke desto mindre således, at denne forordnings artikel 2, bl.a. for så vidt som den nævnte told i henhold hertil udløber fra dens ikrafttrædelsesdato og udelukker enhver tilbagevirkende kraft, kun kan materialisere sig i forhold til appellanten gennem retsakter vedtaget af de nationale myndigheder med henblik på opkrævningen af den omhandlede antidumpingtold inden denne dato.

58 Det er nemlig kun i kraft af den omstændighed, at de nationale myndigheder pålagde appellanten antidumpingtold i overensstemmelse med forordningerne om indførelse heraf, bl.a. forordning nr. 91/2009, at selskabets retsstilling kan anses for at være berørt af virkningerne af den omtvistede forordnings artikel 2 vedrørende datoen for ophævelsen af denne told og især af denne ophævelses angiveligt ulovlige manglende tilbagevirkende kraft.

59 For så vidt som appellanten i denne forbindelse har gjort gældende, at de af de nationale myndigheder vedtagne foranstaltninger med henblik på opkrævning af den pågældende antidumpingtold, såsom i det foreliggende tilfælde de toldopkrævninger, som de spanske told- og afgiftsmyndigheder rettede til selskabet, blev vedtaget i henhold til forordningerne om indførelse af denne antidumpingtold og ikke i medfør af den omtvistede forordning, skal det bemærkes, at ordlyden af artikel 263, stk. 4, sidste sætningsled, TEUF – for at en foranstaltning kan betegnes som en foranstaltning til gennemførelse af en regelfastsættende retsakt – ikke kræver, at denne retsakt udgør retsgrundlaget for denne foranstaltning. En foranstaltning kan på samme tid være en foranstaltning til gennemførelse af den retsakt, hvis bestemmelser udgør retsgrundlaget, og af en særskilt retsakt, som den omtvistede forordning i den foreliggende sag, når alle eller en del af retsvirkningerne af sidstnævnte retsakt alene vil materialisere sig i forhold til appellanten ved hjælp af denne foranstaltning (dom af 13.3.2018, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, C-244/16 P, EU:C:2018:177, præmis 72).

60 Det følger heraf, at Retten med henblik på at fastslå, om der forelå gennemførelsesforanstaltninger vedrørende den omtvistede forordning, henset til de særlige omstændigheder i det foreliggende tilfælde i den appellerede kendelses præmis 35, med føje kunne anføre de foranstaltninger, som de nationale myndigheder vedtager ifølge Unionens toldordning med henblik på opkrævning af antidumpingtold, og som kan anfægtes ved de nationale retsinstanser, bl.a. ved at nedlægge påstand om godtgørelse af med urette opkrævet antidumpingtold.

61 Hvis en importør i denne sammenhæng mener sig stillet dårligere på grund af en efter den pågældendes mening ulovlig forordning – såsom i det foreliggende tilfælde den omtvistede forordning, der ifølge appellantens argumentation skal tjene som grundlag for tilbagebetalingen af den omhandlede antidumpingtold, der er opkrævet før ikrafttrædelsen af denne forordning – kan vedkommende således for den kompetente nationale ret påberåbe sig, at forordningen er ugyldig. Denne retsinstans kan eller skal derefter under betingelserne i artikel 267 TEUF forelægge Domstolen et spørgsmål om gyldigheden af den pågældende forordning (jf. i denne retning dom af 14.6.2012, CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, præmis 33).

62 På baggrund af ovenstående betragtninger kunne Retten således uden at begå en retlig fejl i den appellerede kendelses præmis 36 fastslå, at den omtvistede forordning indeholder gennemførelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 263, stk. 4, sidste sætningsled, TEUF.

63 Det andet anbringende skal følgelig forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende om, at Retten fejlagtigt afviste den anden påstand i stævningen

Parternes argumentation

64 Med sit tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 20 og 21 afviste den anden påstand i stævningen om, at Retten udtrykkeligt anerkender, at virkningerne af den nævnte forordnings artikel 1 finder anvendelse med tilbagevirkende kraft, idet den åbenbart ikke kunne antages til realitetsbehandling.

65 Appellanten har i denne forbindelse anført, at denne tilbagevirkende kraft er en nødvendig konsekvens af den påståede annullation af den omtvistede forordnings artikel 2, idet denne artikel fastsætter den tidsbegrænsning, hvis gyldighed netop er blevet anfægtet. Denne annullation indebærer med andre ord den tilbagevirkende krafts gyldighed, således at Retten faktisk udtrykkeligt har kompetence til at udtale sig om denne tilbagevirkende kraft.

66 Kommissionen har bestridt appellantens argumenter og er af den opfattelse, at det tredje anbringende skal forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

67 Det skal bemærkes, at Retten, således som den med føje fastslog i den appellerede kendelses præmis 20, i annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF kun har kompetence til at prøve lovligheden af EU-institutionernes retsakter og i givet fald annullere den anfægtede retsakt. Det henhører således ikke under Rettens kompetence inden for rammerne af denne legalitetskontrol at afgive udtalelser om retstilstanden eller foretage konstateringer såsom konstateringen om artikel 1 i den omtvistede forordnings tilbagevirkende kraft, der er omhandlet i den anden påstand i stævningen ved Retten (jf. i denne retning kendelse af 25.11.2008, TEA mod Kommissionen, C-500/07 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2008:651, præmis 33).

68 Det følger heraf, at Retten ikke begik nogen retlig fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 21 fandt, at denne påstand skulle afvises, idet den åbenbart ikke kunne antages til realitetsbehandling.

69 Det tredje anbringende må følgelig forkastes som ugrundet.

70 Da ingen af appellantens anbringender er blevet taget til følge, skal appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

71 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.

72 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appellanten har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges appellanten at betale sagsomkostningerne i forbindelse med appellen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Internacional de Productos Metálicos SA betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter